

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/406/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512202336
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512202336.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa M., so sídlom B., X. X, IČO XX XXX XXX, zastúpeného T., so sídlom B., X. X proti odporcovi D. K., bytom F., X. F. XXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Q., so sídlom B., G. X, IČO XX XXX XXX, zastúpeného T., so sídlom B., Q. X, o zaplatenie 687,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. marca 2013, č.k. 11C/218/2012-65, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku III. z r
u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku IV. z r u š u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa výrokom I. konanie zastavil, výrokom II. odporcovi náhradu trov konania nepriznal, výrokom III. navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania 1,50 Eur, do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Výrokom IV. vedľajšiemu účastníkom uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok 1,50 Eur, na účet súdu prvého stupňa, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom V. platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25.04.2012, č.k. 7Ro/251/2012-18 zrušil a výrokom VI. rozhodol o vrátení súdneho poplatku 34,37 Eur prostredníctvom Daňového úradu B. navrhovateľovi. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zaplatenia 687,64 Eur s príslušenstvom z titulu nesplnených záväzkov odporcu vyplývajúcich z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom (U., zmluva č. XXXXXXXXXXX) a odporcom. Spolu s návrhom navrhovateľ zaplatil súdny poplatok 41 Eur. V priebehu konania vstúpil na stranu odporcu vedľajší účastník zastúpený právnym zástupcom, ktorý vo svojom všeobecne koncipovanom podaní neuvádzal žiadne konkrétne okolnosti súdnej veci okrem spisovej značky a mena a priezviska odporcu (dokonca ani predmet sporu). Bez bližšej špecifikácie vzniesol tiež námietku premičania a žiadal návrh zamietnuť a priznať náhradu trov konania, ktorú však ani do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia nevyčíslil. Súd prvého stupňa v súlade s § 96 ods. 1 O.s.p. konanie z dôvodu späťvzatia návrhu pred začatím pojednávania zastavil a navrhovateľovi vrátil zaplatený súdny poplatok krátený o 6,63 Eur podľa § 11 ods. 3, 4 a 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Keďže navrhovateľ bližšie neuviedol, a ani inak nebol zistený dôvod späťvzatia návrhu, možno konštatovať iba to, že navrhovateľ späťvzatím zavinil zastavenie konania, s čím citované ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. spája povinnosť navrhovateľa uhradiť trovy konania. Odporcovi súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal, pretože ju nežiadal. Vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady súdneho poplatku 1,50 Eur za elektronické podanie, pretože trovy konania do troch dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia nevyčíslil a iné trovy vedľajšieho účastníka ako uvedených 1,50 Eur zo spisu nevyplývali. O poplatkovej povinnosti vedľajšieho účastníka rozhodol súd prvého stupňa podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov a poplatok vyrubil vo výške 1,50 Eur za vyhotovenie rovnopisu elektronického podania vedľajšieho účastníka jednotlivito nepresahujúceho 25 strán (vstup

do konania). Túto poplatkovú povinnosť má vedľajší účastník napriek jeho osobnému oslobodeniu od súdnych poplatkov v konaní, pretože sa jedná o súdny poplatok za úkony súdu (časť II. Sadzobníka SUP), na ktorý sa oslobodenie nevzťahuje a nie poplatok vyberaný v konaní (časť I. Sadzobníka SUP). V konaní vydaný platobný rozkaz súd prvého stupňa zrušil podľa § 173 ods. 2 O.s.p. pre nemožnosť jeho doručenia odporcovi.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku o trovách konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi (III.) a v časti výroku, ktorým vedľajšieho účastníka zaviazal zaplatiť súdny poplatok 1,50 Eur na účet súdu (IV.), podal včas odvolanie vedľajší účastník z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že si právo na náhradu trov uplatnil vo svojom vyjadrení zo dňa 24.04.2012. Súd prvého stupňa mal v tomto prípade o trovách konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a zistiť, či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne, a či navrhovateľ svojim nedôvodne podaným návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Tým, že navrhovateľ zobral žalobu späť, zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy konania z titulu právneho zastupovania právnym zástupcom podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. a o ich priznanie vedľajší účastník žiadal. Odporca bol v konaní úspešný vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi nebola napadnutým uznesením priznaná náhrada trov konania. SZ OSA je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Stanovisko, popierajúce význam právneho zastúpenia, považuje vedľajší účastník za účelové a zjavne nesprávne. Bez právneho posúdenia veci a bez vznesenia námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka by v danom konaní nemohlo byť na ňu zo strany súdu prihliadnuté, pričom je možné a aj pravdepodobné, že hlavný účastník by bol vo veci neúspešný obdobne, ako boli neúspešní mnohí ďalší spotrebiteľia, od ktorých navrhovateľ vymáhal premlčané nároky v prevažnej väčšine zo spotrebiteľských zmlúv, ktoré navyše obsahovali aj neprijateľné podmienky. Vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo dať sa zastúpiť advokátom, pričom v tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Právo na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom deklaruje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22.12.2010 vo veci C-279/09, v ktorom sa konštatuje, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby. Z uvedeného vyplýva, že aj právnické osoby musia mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Pokiaľ ide o výrok č. IV, ktorým súd prvého stupňa zaviazal vedľajšieho účastníka zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 1,50 Eur, k tomu vedľajší účastník uviedol, že je oslobodený od platenia súdneho poplatku priamo zo zákona, pričom v tomto smere poukázal na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v časti výroku o nepriznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi zmenil tak, že navrhovateľa zaviazá nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 141,79 Eur a v časti výroku IV., týkajúceho sa platenia súdneho poplatku, zrušil alebo, aby uznesenie súdu prvého stupňa v oboch týchto výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vedľajší účastník si zároveň uplatnil trovy konania (vrátane trov odvolacieho konania), v celkovej výške 182,04 Eur, na účet jeho zástupcu.

Navrhovateľ využil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu a vo svojom písomnom vyjadrení nevrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Uviedol, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojich rozhodnutiach, sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o

prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu. Navrhovateľ poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/141/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012. Zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ani ako splnomocnený zástupca odporcov, pričom títo o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutiach, sp. zn. 13Co/35/2012 a sp. zn. 13Co/36/2012. Upozornil, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 2 O.s.p. Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Za nedôvodný považuje aj návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné v odvolaní napadnutej časti výroku III. a IV. zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ O.s.p. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal voči odporcovi vydania platobného rozkazu na sumu 687,64 Eur s príslušenstvom. V priebehu konania, podaním zo dňa 19.04.2012, ktoré došlo súdu prvého stupňa dňa 26.04.2012, oznámil vstup vedľajší účastník na strane odporcu Q., so sídlom B., G. X, IČO XX XXX XXX. Žiadal doručenie návrhu na začatie konania, vzniesol námietku premlčania a žiadal priznanie náhrady trov konania (za 2 úkony právnej služby). Následne napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil, odporcovi náhradu trov konania nepriznal, navrhovateľa zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 1,50 Eur (súdny poplatok), vedľajšieho účastníka zaviazal zaplatiť súdny poplatok vo výške 1,50 Eur, na účet súdu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25.04.2012, č.k. 7Ro/251/2012-18 zrušil a rozhodol o vrátení súdneho poplatku 34,37 Eur navrhovateľovi prostredníctvom Daňového úradu B..

Pri náhrade trov konania súd prvého stupňa dôvodne vychádzal z ustanovenia § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. podľa ktorej, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Správne vyhodnotil, že keďže navrhovateľ bližšie neuviedol, a ani inak nebol zistený dôvod späťvzatia návrhu, možno konštatovať, že navrhovateľ späťvzatím zavinil zastavenie konania, s čím citované ustanovenie spája povinnosť navrhovateľa uhradiť trovy konania. Nesprávne však priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 1,50 Eur, pozostávajúcu z náhrady súdneho poplatku s odôvodnením, že trovy konania do troch dní od vyhlásenia rozhodnutia nevyčísliť a iné trovy vedľajšiemu účastníkovi zo spisu nevyplývali.

Z ust. § 93 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je, alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie, ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené zákonom 384/2008 Z. z. (s účinnosťou od 15.10.2008) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. vyplýva, že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná

však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu Spotrebiteľské združenie OSA má oprávnenie vystupovať v predmetnom konaní ako vedľajší účastník na strane žalovaného (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať právny záujem na jeho výsledku, pretože možnosť, aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane žalovaného, mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ust. § 93 ods. 2 O.s.p. Keďže ust. § 93 ods. 4 O.s.p. výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver, a to, že vedľajší účastník má rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom (advokátskou kanceláriou) a samozrejme má i právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia.

Odvolačí súd uzaviera, že v prípade procesného zavinenia navrhovateľa na zastavení konania (ako je tomu v preskúmvanej veci) má aj vedľajší účastník podľa § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. právo na náhradu trov konania, ktoré mu v spojení s právnym zastúpením v danom konaní vznikli. Postup súdu prvého stupňa, ktorý vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania za právne zastúpenie z dôvodu, že si trovy konania do troch dní od vyhlásenia rozhodnutia nevyčíslil, nebol správny.

Je nepochybné, že vedľajší účastník si prostredníctvom zástupcu spolu s oznámením o vstupe do konania a vznesením námietky premlčania uplatnil aj nárok na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 151 ods. 4 O.s.p., ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane.

Z obsahu spisu však nevyplýva, že by súd prvého stupňa potom, čo navrhovateľ vzal späť návrh na začatie konania, pristúpil k tomu, aby vedľajšieho účastníka vyzval na vyčíslenie trov konania do 3 pracovných dní od doručenia výzvy súdu. Súd prvého stupňa takto procesne nepostupoval a hneď pristúpil k zastaveniu konania a rozhodovaniu o trovách konania pričom vedľajšiemu účastníkovi nedal procesnú možnosť, aby vyčíslil trovy konania, ktoré mu v konaní vznikli v súlade s jeho návrhom podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. na náhradu trov konania. Ak súd prvého stupňa takto procesne nepostupoval, tak nemohol dôjsť k správne právnemu záveru, že vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nevznikli.

Z odvolania vedľajšieho účastníka, podaného prostredníctvom zástupcu, je zřejmé, že tento si uplatňuje právo na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie. Uplatnil si tým nevyhnutné trovy, ktorú mu poskytnutím právneho zastúpenia v danom konaní vznikli. V ďalšom konaní preto súd prvého stupňa preskúma správne vyčíslenie trov vedľajšieho účastníka a rozhodne o náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Súčasne posúdi aj jeho nárok na uplatnenie trov odvolacieho konania, ktorých špecifikácia je tiež súčasťou podaného odvolania, a ktoré si preukázateľne uplatňuje.

K napadnutému výroku, ktorým súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok 1,50 Eur, na účet súdu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, a ktorý nie je vecne správny, odvolací súd uvádza:

Zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom do 30.09.2012, ktorý sa na dané konanie použije (§ 18ca citovaného zákona), upravuje súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu podaní a ich príloh, ktoré vytvoria súdny spis a rovnopisu podaní a ich príloh doručovaných účastníkom, ak bolo podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona v položke 20a v druhej časti sadzovníka súdnych poplatkov, označenej ako poplatky za úkony súdov.

Súdne poplatky (ďalej len „poplatky“) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona (§ 1 ods. 1 citovaného zákona).

Z dôvodu, aby inštitút súdnych poplatkov neprimerane nezasahoval do práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, zákon o súdnych poplatkoch v ustanovení § 4 ods. 1 taxatívne vymenúva konania, ktoré sú od súdneho poplatku oslobodené (vecné oslobodenie) a v ustanovení § 4 ods. 2 taxatívne vymenúva osoby, ktoré sú od poplatku oslobodené (osobné oslobodenie). Vecné oslobodenie a osobné oslobodenie vyplývajú priamo zo zákona (ex lege), takže o ich priznaní súd nevydáva rozhodnutie. Vyňatie z poplatkovo právnej povinnosti je prejavom jasnej a nepochybnej vôle normotvorcu vyjadrenej v právnej norme, ktorú nie je možné interpretovať ani zužujúcim, ale ani rozširujúcim spôsobom.

Novela zákona o súdnych poplatkoch (zákon č. 621/2005 Z. z.) rozšírila okruh osôb oslobodených podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c) o združenia pôsobiace na ochranu spotrebiteľov. Takýmto združením je aj Q., so sídlom B., G. X, IČO XX XXX XXX, ktoré vystupuje ako vedľajší účastník na strane odporcu v tomto konaní. Nakoľko je vedľajší účastník osobne oslobodený od platenia súdneho poplatku, bolo nevyhnutné uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť aj v časti výroku IV., ktorým bol vedľajší účastník zaviazaný zaplatiť súdny poplatok 1,50 Eur na účet súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.